

REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Zagrebu
Zagreb, Kennedyev trg 11

P-1525/2016

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU po sucu toga suda Romini Markovinović pravnoj stvari tužitelja PNEUMATIK d.o.o., Zagreb, Karažnik 2/A, OIB: 68256909072, zastupan po punomoćniku Nevio Svilar, odvjetnik u Zagrebu, Vi. Oranički Odvojak 2, protiv tuženika HEP-Operator distribucijskog sustava d.o.o., Zagreb, Ulica grada Vukovara 37, OIB: 46830600751, radi naknade štete, nakon glavne rasprave zaključene 6. listopada 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika na ročištu za objavu presude 13. listopada 2026. godine

p r e s u d i o j e:

I Nalaže se tuženiku HEP - Operator distribucijskog sustava d.o.o., Zagreb, Ulica grada Vukovara 37, OIB: 46830600751 isplatiti tužitelju PNEUMATIK d.o.o., Zagreb, Karažnik 2 A, OIB: 68256909072 iznos od 6.483,09 eur sa zateznim kamatama tekućim na iznos od:

- 1.666,61 eur od 12.11.2015. godine pa do 31. prosinca 2022. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 01. siječnja 2023. godine pa do 29.12.2023. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. godine pa do isplate po stopi koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja, uvećana za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi od 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 01. srpnja te godine.

- 4.816,48 eur od 12.02.2016. godine pa do 31. prosinca 2022. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 01. siječnja 2023. godine pa do 29.12.2023. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od

30. prosinca 2023. godine pa do isplate po stopi koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja, uvećana za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi od 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 01. srpnja te godine.

II Odbija se tužbeni zahtjev u dijelu kojim tužitelj zahtijeva isplatu iznosa od 46.498,23 eura sa zateznim kamatama od 12.11.2015. do isplate, kao neosnovan.

III. Nalaže se tužitelju naknaditi tuženiku parnične troškove u iznosu od 10.188,15 eur, sa zateznom kamatom od dana donošenja presude do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

IV. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu parničnih troškova u iznosu od 14.011,85 eur, kao neosnovan.

O b r a z l o ž e n j e

1. Tužitelj u tužbi i tijekom postupka navodi, u bitnom, da su tužitelj i tuženik dana 12.11.2015. sklopili Okvirni Sporazum broj S4001-223/15 radi isporuke guma i vulkanizerskih usluga za osobna i teretna vozila čije je ukupna vrijednost ugovorena u iznosu 362.898,00 kn. Tužitelj ističe da je bio u cijelosti sposoban i opremljen izvršiti ugovorne obveze. Nadalje navodi da mu je tuženik dana 16.11.2015. dostavio narudžbenicu broj S4001-223/15 na paušalni iznos od 10.000,00 kn protivno čl. 6.6. Okvirnog sporazuma koji nalaže specificiranje točne vrste, količine i mjesta isporuke robe odnosno usluga te stoga tužitelj tvrdi da obveza po toj narudžbenici nije niti nastala. Dalje tužitelj navodi da je tuženik vršio namjernu opstrukciju rada te da je inscenirao uvjete za raskid ugovora, a to obrazlaže činjenicom da je tuženik u dva navrata, 24.11. i 11.12.2015. na geometriju kolača poslao teretno vozilo reg. oznake ZG-6097-AM, koje svojim nestandardnim dimenzijama uopće nije odgovaralo natječajnoj dokumentaciji niti opremi u radionici tužitelja, odbijajući pritom ponuđene usluge u specijaliziranoj radionici tužitelja u Svetoj Nedjelji. Navodi da je tuženik dopisom od 16.12.2015. neosnovano i protupravno raskinuo Okvirni sporazum zbog navodnog neispunjenja obveza od strane tužitelja. Tužitelj ističe da je tuženik nakon toga neosnovano aktivirao i dana 11.02.2016. naplatio zadužnicu tužitelja u iznosu od 36.289,80 kn. Smatra kako je takva naplata protupravna jer se ugovor ne može raskinuti zbog neznatnog neispunjenja obveze, s obzirom na to da je vrijednost usluge geometrije kotača za sporno vozilo iznos svega 4.400,00 kn. što predstavlja tek 1,2 % ukupne vrijednosti ugovora. Zbog opisanog postupanja tužitelj tvrdi da trpi štetu u vidu izmakle dobiti koju je opravdano očekivao ostvariti u roku 12 mjeseci trajanja ugovora u iznosu od 362.898,00 kn kao i stvarnu štetu zbog protupravno naplaćenog iznosa po zadužnici od 36.289,80 kn. Stoga tužitelj zahtijeva isplatu 362.898,00 kn na ime izmakle dobiti i 36.289,80 kn na ime protupravno naplaćene zadužnice.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu i tijekom postupka osporava tužbu u cijelosti navodeći, u bitnom, da je u postupku javne nabave, a prije sklapanja Okvirnog sporazuma izričito tražio pojašnjenje ponude u pogledu obavljanja usluge optike geometrije kotača za teretna vozila te ističe kao je tužitelj u svom očitovanju od 02.10.2015. izričito zajamčio da raspolaže suvremenom opremom te da je sposoban u svom poslovnom centru P.C. Stenjevec na adresi Samoborska cesta 92, Zagreb obavljati uslugu za sve vrste vozila, između ostalog i teretan vozila s prikolicom. Tuženik tvrdi da je dana 24.11.2015. uputio vozilo Iveco MP 190, reg.oznake ZG-6097-AM u ugovoreni poslovni centar Stenjevec radi obavljanja geometrije kotača ali je tamo dobio obavijest djelatnik tužitelja da tu uslugu za navedeno vozilo u tom prostoru nije moguće izvršiti. Unatoč pisanim upozorenjima tuženika od 27.11. i 01.12.2015. tužitelj je odgovoru potvrdio da nema kapaciteta za izvršenje usluge u Stenjevcu te je predložio obavljanje usluge u Svetoj Nedjelji što tuženik smatra izravnim kršenjem ugovornih odredbi o mjestu izvršenja usluge. Dalje navodi da je slanje vozila na geometriju kotača predstavljalo uobičajeni tehnički pregled vozila u prometu sukladno Pravilniku o tehničkim uvjetima vozila u prometu na cestama. S obzirom na to da tužitelj nije bio u mogućnosti izvršiti ugovorenu uslugu na ugovorenoj lokaciji tuženik navodi da je sukladno točki 15. Okvirnog sporazuma imao pravo raskinuti predmetni sporazum što je i učinio Obavijesti o raskidu od 16.12.2015. U odnosu na navode tužitelja o neispravnosti prve narudžbenice na iznos od 10.000,00 kn tuženik ističe da su ugovorne strane u trenutku raskida imale istovrsni ugovorni odnos po ranijem sporazumu iz 2013. (broj S4001-112/13-1), unutar kojeg je tuženik uredno izdavao narudžbenice za vulkanizerske usluge te uredno plaćao račune. Navodi kako je takva praksa bila uobičajena radi širokog dijapazona usluga i potrebe da se otklone eventualni kvarovi na vozilima te da izdana narudžbenica nije mogla biti razlog za neizvršenje obveza od strane tužitelja. Smatra da budući da je postupanje tuženika bilo u potpunosti u skladu s odredbama Okvirnog sporazuma, nisu ispunjene pretpostavke odgovornosti za štetu.

3. U tijeku dokaznog postupka, ovaj sud je izvršio uvid u dokumentaciju u spisu i to: dopis od 12. studenog 2015. (list 6 – 11 spisa), ponudbeni list od 2. listopada 2015. (list 12 spisa), troškovnik (list 13 – 17 spisa), narudžbenica broj S4001-223/15-1 od 16. studenog 2015. (list 18 spisa), upozorenje tuženika od 27. studenog 2015. (list 19 – 20 spisa), dopis tužitelja od 1. prosinca 2015. (list 21 spisa), obavijest o raskidu okvirnog sporazuma od 16. prosinca 2015. (list 22 – 23 spisa), odgovor na obavijest o raskidu od 23. prosinca 2015. (list 24 – 26 spisa), izvod prometa po računu od 12. prosinca 2016. (list 27 spisa), izjava od 2. listopada 2015. (list 34 spisa), popis tehničkih sredstava u Prodajnom centru Stenjevec od 2. listopada 2015. (list 35 spisa), pojašnjenje ponude od 20. listopada 2015. (list 36 spisa), dopis tužitelja od 23. listopada 2015. (list 37 spisa), dopis tužitelja od 11. prosinca 2015. (list 41 spisa), raskid okvirnog sporazuma broj S 4001-223/15 od 7. siječnja 2016. (list 44 – 45 spisa), potvrda o ispitivanju vozila od CENTRA ZA VOZILA HRVATSKE d.d. (list 46 spisa), ugovor po okvirnom sporazumu broj S4001-112/13-1 od 3. lipnja 2013. (list 48 – 49 spisa), računi (list 50 – 62 spisa), potvrda o ispitivanju vozila (list 113 – 116 spisa), pravilnik o tehničkim uvjetima vozila u prometu na cestama (list 117 – 118 spisa), ponuda broj 15001-02196 (list 172 spisa), ponuda broj 15001-03328 (list 173 spisa), račun broj 1386/00003/100 (list 174 spisa), račun broj 1395/00003/100 (list 175 spisa), račun broj 1371/00003/100 (list 176 spisa), račun broj 72/00003/100 (list 177 spisa), račun broj 288/00003/100 (list 178 spisa), kartica kupaca BOŽO COMERCE d.o.o. (list 184 – 185 spisa), saslušanje svjedoka Marka Milkovića (list 88 – 89 spisa), svjedoka

Krešimira Tomasovića (list 100 – 101), svjedoka Branimira Biščana (list 102 – 103 spisa), svjedokinje Gordane Savković (list 106 – 107 spisa) i svjedoka Ante Milković (list 108 – 109 spisa). Također je saslušan zakonski zastupnik tužitelja Božo Milković (list 119 – 120 spisa), Sud je proveo strojarsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku Nevenu Ereš (list 143 – 162 spisa) te financijsko knjigovodstveno vještačenje po stalnom sudskom vještaku Darku Prpić (list 206 – 227 spisa).

4. Nakon ocjene svakog dokaza zasebno i u njihovoj ukupnosti te na temelju rezultata cjelokupno provedenog postupka u skladu s odredbom čl. 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne Novine“ broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25; dalje: ZPP) ovaj sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja za naknadom štete za koju tužitelj tvrdi da mu je nastala zbog toga što je tuženik neosnovano naplatio zadužnicu u iznosu od 4.816,48 eura te u vidu izmakle koristi koja mu je nastala uslijed neosnovanog raskida ugovora u iznosu od 48.164,84 eura. U ovom slučaju izmaklu korist po navodima tužitelja čini dobit koju bi tužitelj ostvario u utuženom razdoblju da je tuženik ispunio svoje ugovorne obveze.

6. Nije sporno da su parnične stranke bile u poslovnom odnosu na temelju temelju Okvirnog sporazuma broj S4001/223/15 od 12.11.2015. za isporuku guma i vulkanizerskih usluga za osobna i teretna vozila. Nije sporno da tužitelj nije postupio po narudžbi tuženika broj S4001/223/15-1 od 16.11.2015. koja je izdana na temelju Okvirnog sporazuma, da je tuženik dopisom od 27.11.2015. upozorio tužitelja na nemogućnost ispunjenja izvršenja usluga po Okvirnom sporazumu, da je nakon toga dopisom od 16.12.2015. obavijestio tužitelja o raskidu ugovora te izjavio raskid ugovora te potom specificirao datum raskida Okvirnog sporazuma 07.01.2016. Nije sporno da je tuženik aktivirao zadužnicu u iznosu od 36.289,80 kn. Između stranaka nije sporno da je ugovor raskinut. Nije sporno da su stranke i prije bile u poslovnom odnosu na temelju Okvirnog sporazuma iz 2013. te da je taj ugovor izvršen uredno.

7. Sporno je između stranaka je li ugovor osnovano raskinut pa s tim u vezi i je li tuženik osnovano podnio zadužnicu na naplatu kao i da li je zbog raskida ugovora tužitelj pretrpio štetu u vidu izmakle dobiti.

8. Predmetno je riječ o ugovornoj šteti zbog toga što je tuženik protivno odredbama ugovora raskinuo ugovor, a na koju štetu se primjenjuju odredbe članka 342. do 349. ZOO-a.

9. Naime, odredbom čl. 1045. st. 1. ZOO-a propisano je - tko drugome prouzroči štetu dužan je naknaditi je ako ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivnje. Tom odredbom propisan je kriterij pretpostavljene krivnje, a ta odredba primjenjuje se i na odgovornost za štetu nastalu u okviru ugovornog odnosa, sukladno odredbi čl. 349. ZOO-a.

Pretpostavke odgovornosti za ugovornu štetu su malo šire (1. postojanje ugovora, 2. neispunjenje dužnikove obveze, 3. šteta vjerovniku, 4. postojanje uzročno posljedične veze, 5. postojanje protupravnosti odnosno nepostojanje neke od okolnosti

koja dopušta oslobođenje dužnika od odgovornosti) od onih propisani za izvanugovornu štetu.

Sve navedene pretpostavke moraju se kumulativno ispuniti, te ukoliko jedna pretpostavka izostane, nema odgovornosti za štetu. Između štetne radnje kao uzroka i štete kao posljedice mora postojati uzročna veza, a štetna radnja mora biti protupravna, odnosno protupravnost je povreda neke pravne norme, a može se odnositi bilo na štetnu radnju, štetu ili obje.

10. Prema odredbi čl. 1089. st. 1. ZOO-a šteta je umanjenje nečije imovine (obična šteta), sprječavanje njezina povećanja (izmakla korist, dobit). Stavkom 3. istog članka propisano je da će se pri ocjeni visine izmakle koristi uzeti u obzir dobitak koji se mogao osnovano očekivati prema redovnom tijeku stvari ili prema posebnim okolnostima, a čije je ostvarenje spriječeno štetnikovim radnjama ili propuštanjem. Izmakla korist predstavlja neostvarenu imovinsku vrijednost koja bi prema redovnom tijeku stvari ili u okolnostima konkretnog slučaja bila ostvarena (tj. ušla u oštećenikovu imovinu) da nije bilo postupka štetnika koji ga čini građanskopravno odgovornim.

11. Odredbom čl. 1046. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23, 69/26; dalje ZOO) izmakla korist, kao oblik imovinske štete definiran je kao sprječavanje povećanja imovne oštećenika, a čl. 1089. ZOO propisuje da pri ocjeni visine izmakle koristi uzima se u obzir dobitak koji se mogao osnovano očekivati prema redovitom tijeku stvari ili prema posebnim okolnostima, a čije ostvarivanje spriječeno štetnikovom radnjom ili propuštanjem.

12. Dakle, izmakla korist predstavlja izgubljeni dobitak kojem se netko nada po redovitom tijeku stvari ili prema posebnim okolnostima, a čije je ostvarenje spriječeno štetnikovom radnjom ili propuštanjem.

13. U ovom slučaju običnu štetu čini iznos naplaćene zadužnice, a izmaklu korist čini dobitak koju bi tužitelj ostvario u utuženom razdoblju da ugovor nije neosnovano raskinut.

14. Valja reći da sud nije vezan pravnom osnovom koju je tužitelj naveo za svoj zahtjev, već je vezan činjeničnim navodima kojima taj zahtjev obrazlaže. Stoga činjenica da je tužitelj naknadno naveo da zahtjev za isplatu iznosa zadužnice temelji na stjecanju bez osnove ne spriječava sud da, polazeći od iznesenih činjenica, isti pravno ocijeni prema pravilima o naknadi štete. Naime, tužitelj svoj zahtjev temelji na tvrdnji da je tuženik protupravno raskinuo ugovor te da mu je zbog takvog postupanja nastala šteta, zbog čega je navedeni zahtjev sud razmatrao u okviru ugovorne odgovornosti za štetu.

15. Zakon propisuje da se na odgovornost ugovornih strana za ispunjenje obveza iz ugovora o javnoj nabavi, uz odredbe Zakona o javnoj nabavi, na odgovarajući način primjenjuju odredbe zakona kojim se uređuju obvezni odnosi. Stoga, se ne mogu zanemariti relevantne odredbe Zakona o obveznim odnosima ("Narodne Novine": 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23, 69/26 - dalje: ZOO, prilikom utvrđivanja sklapa li se i izvršava li se ugovor o javnoj nabavi sukladno uvjetima propisanim Zakonom o javnoj nabavi, ovisno o vrsti ugovora o javnoj nabavi (roba, usluge, radovi).

16. Iz narudžbenice broj S4001-223/15 proizlazi da je tuženik naručio vulkanizersku uslugu na vozilu bez da je specificirao sukladno čl. 6.6. Okvirnog sporazuma, robu, količinu, mjesto i rok isporuke, dakle nije specificirano o kojoj se vrsti usluga radi, montaži, demontaži guma, geometrija guma i slično kao niti vrsta vozila, osobno ili teretno, kamoli da bi se radilo o teretnom vozilu s kranom koji imaju različite dimenzije.

17. Okvirni ugovor na obvezujući način utvrđuje sve uvjete za sve narudžbe koje iz njega proizlaze.

18. Isporuka predmetne usluge ne nastaje samim sklapanjem Okvirnog sporazuma nego tek sklapanjem pojedinačnog ugovora (narudžba), a kako tuženik nije specificirao uslugu te naveo sve propisane sastojke ugovora prema mišljenju ovoga suda ne postoje bitne pretpostavke za nastanak ugovora.

19. Naime, prema čl. 247. ZOO ugovor je sklopljen kad su se ugovorne strane suglasile o bitnim sastojcima ugovora.

20. Dakle, da bi se jedan ugovor smatrao sklopljenim osim čimbenika koji se zahtijevaju za nastanak svakog ugovora, suugovaratelji moraju postići suglasnost o minimumu sadržaja koji pravni poredak zahtijeva dajući ugovorima određeni sadržaj, i to su bitni sastojci ugovora (*essentialia negotii*). To su takvi sastojci ugovora bez kojih ugovor ne može postojati i zbog kojih se on uopće sklapa, znači da se suugovaratelji moraju suglasiti o sastojcima koji daju značajke određenoj vrsti ugovora. Bitni sastojci ugovora mogu biti određeni propisom, po prirodi stvari ili voljom stranaka. U ovom konkretnom slučaju bitni sastojci ugovora određeni su voljom stranka čl. 6.6. Okvirnog sporazuma koji određeno navode što točno ugovor obavezno mora sadržavati.

21. Prema tome, u ovom konkretno predmetu ugovor između stranka nije sklopljen jer se stranke nisu suglasile o bitnim sastojcima ugovora dakle, radi se o nepostojećem ugovoru i nije postojala obveza tužitelja koju je dužan izvršiti.

22. Kod nepostojećih ugovora uopće nisu ispunjenje pretpostavke za nastanak ugovora jer nije postignuta suglasnost volja za sklapanjem ugovora odnosno suglasnost o bitnim sastojcima ugovora. Dakle, nepostojeći ugovori uopće ne postoje, a ako jedan ugovor ne postoji tada ga naručitelj nije dužan u zadanom roku niti odbiti pa slijedom navedenog pravni posao nije niti nastao.

23. S druge strane, ako bi sud razmotrio da je ugovor sklopljen, mišljenje je ovog suda da se u ugovoru (narudžbenici) radi o neodređenoj i o neodredivoj obvezi.

24. Iz predmetne ugovorne obveze nije jasno koje su točno obveze izvoditelja niti su utvrđeni pokazatelji za određivanje obujma posla niti parametri iz kojih bi se obveza mogla točno odrediti. Kriteriji od kojih ovisi tužiteljeva obveza moraju biti određeni i mjerljivi. Odredbom članka 269. stavka 2. ZOO-a propisano je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno odrediva. Odredbom članka 271. ZOO-a propisano je da je činidba nedopuštena ako je protivna Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva, a odredbom članka 272. stavka 1.

ZOO-a propisano je da je činidba određiva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ju odredi. Budući da bi se u ovoj situaciji radilo o ništetnoj odredbi koja je protivna prisilnom propisu, neodlučno je da su stranke sklopile ugovor. Slijedom ovih utvrđenja sud je utvrdio da tužitelj nije mogao svoju obvezu ispuniti. Stoga je sud predmet obveze tužitelja ocijenio neodređenim.

25. Neosnovano o svemu navedenom sud će međusobni odnos stranaka kao i prava i obveze procjenjivati prema odredbama ugovora i pozitivnim propisima kojima se uređuje ugovor o djelu, učincima ugovora, posljedicama neispunjenja, odredbama o raskidu ugovora zbog neispunjenja, u ovom slučaju odgovarajuće odredbe ZOO-a pa time i osnovanost tužiteljeva zahtjeva za naknadu štete, drugim riječima sud će razmotriti predmet kao da je ugovor među strankama sklopljen i u tom smislu osnovanost raskida ugovora i pretpostavkama za naknadu štete.

26. Tuženik u osnovi temelji svoj raskid ugovora na tvrdnji da je tužitelj dao netočnu izjavu od 02.10.2015. kojom je jamčio da raspolaže suvremenom opremom za izvršenje usluga pa tako i za geometriju kotača te da je sav alat i oprema lociran na jednom mjestu centar PC Stenjevec za osobna i teretna vozila te je navedena izjava potvrđena popisom tehničkih sredstava u navedenom prodajnom centru.

27. Iz spisa proizlazi, što stranke nisu osporavale da je u ponudi tužitelja broj 81/2015 naveo da raspolaže suvremenim uređajima za pružanje usluga na osobnim teretnim vozilima, bez navođenja lokacije u kojoj se može usluga isporučiti, a nesporno je da tužitelj ima dvoje lokacije u Stenjevcu i Sv. Nedjelji kao što je nesporno i da je tuženik o tome imao saznanja (vidljivo iz računa priloženih u spis- da se u sluga obavljala i u Sv. Nedjelji)

28. Iz zahtjeva tuženika od 20.10.2015. (list 36 spisa) proizlazi da tuženik traži pojašnjenje ponude 81/15 jer da tuženik ima saznanje i na osnovu iskustva iz prijašnjih izvršenih ugovora da tužitelj ne raspolaže uređajem za geometriju kotača teretnih vozila u P.C. Stenjevec.

29. Iz izjave tužitelja od 23.10.2015. (list 37 spisa) proizlazi da posjeduje usluge geometrije kotača na teretnim vozilima koje će se obavljati u prodajnom centru u Stenjevcu.

30. Iz ovakvih utvrđenja sud zaključuje da tužitelj u bitnom tvrdi da ima svu opremu za geometriju kotača te na traženje tuženika navodi da ima predmetni uređaj i u P.C. Stenjevec iz čega niti u kojem slučaju ne proizlazi da je tužiteljeva izjava netočna i da u slučaju dolaska teretnog vozila ne može izvršiti usluge na jednom mjestu pa bilo tu P.C. Stenjevec ili P.C. Sveta Nedjelja. Tvrdnja tužitelja da se sve može obaviti na jednom mjestu usmjerena je općenito na pružanje vulkanizerskih usluga u svrhu potvrde činjenice da ako dođe vozilo ne mora obavljati primjerice usluge montaže, demontaže na jednom mjestu, a neke druge usluge primjerice geometrija kotača na drugom mjestu, nego da se kompletno usluga (montaža, demontaža, geometrija kotača itd.može obaviti u jednom mjestu).

31. Glavni prigovor tuženika iscrpljuje se u tvrdnji da tužitelj ne posjeduje uređaj za geometriju kotača, a takve navode ne potkrepljuje ničim osim tvrdnje da

ima saznanja iz prijašnjih ugovora, dakle tuženik takvu tvrdnju nije ničim dokazao u smislu primjerice prigovorima na izvršenje usluga iz prijašnjih ugovora, raskidom ugovora iz navedenog razloga ili bilo kakvim dokazom iz kojeg bi bilo jasno vidljivo da tužitelj ne posjeduje uređaj za geometriju kotača pa da bi tako i tvrdnja tužitelja bila netočna.

32. Radi utvrđenja spornih činjenica sud je proveo dokaza saslušanjem svjedoka i zakonskog zastupnika tužitelja stranke te je proveo i dokaz strojarskim i financijskim vještačenjem.

33. Iz iskaza svjedoka Marka Milkovića, voditelja poslovnog centra kod tužitelja (list 80-90 spisa), Krešimira Tomasovića, zaposlenika tuženika (list 100-101 spisa), Branimira Biščana, zaposlenika tuženika (list 102-103 spisa), Gordane Sinkovića, zaposlenika tužitelja (list 106-107 spisa), svjedoka Ante Milkovića, zaposlenika tužitelja (list 108-109 spisa) te iskaza zakonskog zastupnika tužitelja Bože Milkovića (list 119-120 spisa) sud je utvrdio u bitnom, da se poslovni odnos temeljio na narudžbenici te da se odvijao na način da bi naručitelj najčešće telefonskim putem kontaktirao sa tužiteljem te bi zatražio točno određenu uslugu nakon čega bi se dogovorio termin, ako nije bilo gužve termin bi bio odmah, a slučaju veće gužve bio bi točno dogovoren slijedeći termin kao i da se telefonskim putem dogovaralo kada će se doći, s kojim vozilom kao i koja točno usluga potrebna (svjedok Branimir Biščan, djelatnik tuženika). Dalje je utvrđeno da je u ovom konkretnom slučaju vozilo s kranom došlo bez najave 24.11.2015. te da mu je zbog velike gužve (oko 100 m linije vozila), tako da vozilo nije moglo ući niti u dvorište, ponuđeno da ode kod tužiteljevih poslovnih partnera u blizini, što tuženik nije učinio, te mu je odmah zakazan drugi termin u poslovnom centru tužitelja za dan 11.12.2015. Proizlazi da je tuženik došao na zakazani termin s istim vozilom, bez da je također telefonski naveo što točno traži i vrstu vozila (u postupku je također utvrđeno da je narudžbenica spisu nema specificiranu točno određenu uslugu koja se traži kao niti vrstu vozila) te je tada zbog visine kрана na vozilu utvrđeno da vozilo ne može ući u radionicu. U ovom drugom slučaju dolaska vozila s kranom sud je utvrdio da je tužitelj odmah ponudio drugu svoju lokaciju u Samoborskoj koja je udaljen 4 km što tuženik također očito nije prihvatio nego je raskinuo ugovor. Da se događaj dogodio na opisani način potvrđuje dokumentaciju su spisu, konkretno dopis tužitelja od 01.12.2015. (list 40 spisa) kojom se tužitelj očituje na navedenu situaciju te mu zakazuje prvi slijedeći termin za dan 11.12.2015. te dopis tužitelja od 11.12.2015. (list 41 spisa) gdje tužitelj navodi da usluga nije obavljena radi visine dizalice sa kranom koja je viša od radioničkog ulaza te tužitelj moli da ubuduće kad se radi o takvoj dizalici s kranom uz prethodnu narudžbu tuženik šalje vozila u centar tužitelja u Sv. Nedjelju, a ostala vozila u centar Stenjevec.

34. Nakon savjesne i brižljive ocjene iskaza saslušanih svjedoka i stranke ovaj je sud prihvatio iskaze u cijelosti kao istinite i uvjerljive s obzirom da se podudaraju s dokumentacijom priloženom u spis, a o predmetu spora imaju neposrednih saznanja, a u bitnim dijelovima se podudaraju i jedan s drugim.

35. Slijedom navedenog, sud je nakon ovako provedenog dokaznog postupka, a u skladu sa odredbom čl. 8 Zakona o parničnom postupku ("Narodne Novine" br. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25; dalje u

tekstu ZPP) utvrdio da je tuženik , nakon neodređene narudžbenice što je suprotno odredbama okvirnog sporazuma i Zakona o obveznim odnosima nije niti sukladno poslovnom odnosu među strankama telefonski najavio dolazak niti je specificirao uslugu niti je obavijestio tužitelja o vrsti vozila što je svakako u najmanju ruku protivno načelu dobre poslovne suradnje među strankama i dobrim poslovnim običajima, nakon što je mu je ponuđeno odlazak kod poslovnog partnera tužitelja, a što je bitnije ponuđeno mu je u zakazanom terminu da ode u drugu poslovnu lokaciju tužitelja koja se nalazi 4 km udaljenosti, tuženik je isto odbio i raskinuo ugovor što također ukazuje na nepošteno ponašanje u ispunjenju ugovornih obveza.

36. S druge strane u potpunosti je vidljivo da je tužitelj bio voljan nastaviti suradnju i izvršiti svoju obvezu neovisno o neodređenoj narudžbenici te mu nakon zakazivanja termina kada se utvrdilo da vozilo s kranom zbog dimenzija ne može ući u radionicu odmah ponuđeno izvršenje usluga na drugoj tužiteljevoj lokaciji, što bi sve bilo izbjegnuto da je tuženik sastavio valjanu narudžbenicu ili barem telefonski specificirao koju uslugu traži odnosno o kojoj vrsti teretnog vozila se radi te bi u tom slučaju da je tuženik postupao u skladu s poslovnim običajem stranaka ovakva situacija bila izbjegnuta.

37. Iz provedenih dokaza ništa ne upućuje na tvrdnju tuženika da tužitelj nije posjedovao u skladu sa svojom izjavom sav potrebni alat i sredstva za usluge geometrije kotača i jer između ostalog, zbog visine krana vozilo nije moglo ući u radionicu.

38. Dakle, tužitelj je u konkretnom slučaju od tuženika onemogućen u izvršenju ugovorne obveze te tužitelj nije kriv za neizvršenje ugovora, a tuženi s druge strane nije postupio niti sukladno odredbama Okvirnog sporazuma niti odredbama ZOO-a i u ovakvoj situaciji gdje mu je odmah ponuđeno izvršenje usluge na drugoj lokaciji tužitelja koju je tuženi odbio, prema mišljenju ovog suda je suprotno poštenom ponašanju i izvršenju ugovora. To što je tužitelj kada je vozilo došlo nenajavljeno ponudio uslugu svog poslovnog partnera, što tuženik ističe da je protivno Okvirnom sporazumu nije bitna činjenica jer je tužitelj, neovisno o neodređenoj obvezi (ako ne i nepostojećem ugovoru) kao i ne znanju da tuženik dolazi sa vozilom unatoč toga što je među strankama bio uobičajeno da tuženik dogovori unaprijed termin, postupao u svrhu poštenog izvršenja ugovora.

39. Ovako sumirano ovaj sud dolazi do zaključka da je tuženik odustao od ugovora te je u konkretnom slučaju došlo do raskida predmetnog ugovora jer tuženik očito nije želio daljnju suradnju s tužiteljem, a na što ukazuje i činjenica da je ugovor raskinut nakon jedne neispunjene obveze (neovisno o krivnji), a radi se o raskidu ugovora sa uzastopnim obvezama.

40. Prema odredbi čl. 365. st. 1. ZOO kad u ugovoru sa uzastopnim obvezama jedna strana ne ispuni svoju obvezu, druga strana može, u razumnom roku raskinuti ugovor glede svih budućih obveza, ako je iz danih okolnosti očito da i one neće biti ispunjene. Podrazumijeva se da ta jedna neispunjena obveza nije ona prva. Za valjanost raskida ugovora nužna je očiglednost da sve buduće obveze neće biti ispunjene, a ne samo ona periodična obveza koja je neposredan povod jednostranom raskidu. Prema tome u konkretnoj situaciji ništa nije upućivalo da druge obveze ne bi bile ispunjene, jednostrani raskid temelji se na neobrazloženoj tvrdnji da

tuženik ima saznanja da tužitelj ne posjeduje uređaj za geometriju kotača, a sud je cijenio i trud tužitelja da ispuni obvezu, a radi se o jednoj jedinoj usluzi koju je tuženik i zatražio, iz čega proizlazi da nije bilo osnove za raskid ugovora po citiranoj odredbi.

41. Sud ukazuje i na odredbu čl. 619. ZOO-a kojom je propisano da sve dok djelo nije dovršeno, naručitelj može raskinuti ugovor kad god hoće ali je u tom slučaju dužan isplatiti izvođaču ugovorenu naknadu, umanjenu za iznos troškova koje ovaj nije imao, a koje bi inače imao da ugovor nije raskinut, i za iznos zarade što ju je ostvario na drugoj strani ili što ju je namjerno propustio ostvariti, a na tuženiku bi bio teret dokaza da je iznos koji je ugovoren eventualno trebao biti umanjen za određene troškove koje zbog neizvršenja djela do kraja tužitelj nije imao.

42. U konkretnom slučaju ne radi o niti o djelomičnom neispunjenju ugovorne obveze nego o neispunjenju neznatnog dijela obveze. Prema čl. 367. ZOO ugovor se ne može raskinuti zbog neispunjenja neznatnog dijela obveze.

43. Cijeneći cjelokupnost obveze stranaka iz ugovora, ne samo kvantitetu nego i druge elemente obveze i raznovrsnost i brojnost usluga koje su stranke ugovorile, ocijenjeno je da s obzirom da je Okvirnim sporazumom vidljivo da je tuženik ugovorio isporuku guma i vulkanizerskih usluga u ukupnom iznosu od 362.898,00 kn, a usluga geometrije kotača teretnih vozila ugovorena je u iznosu od 4.400,00 kn neispunjenje samo 1,2 % u svakom slučaju predstavlja neispunjenje neznatnog dijela obveze. Slijedom navedenog vjerovniku prema mišljenju ovoga suda nije pripadalo pravo na raskid ugovora, neovisno o tome što bi vjerovnik imao pravo na naknadu štete prema odredbama čl. 342. do 349. ZOO, ali tuženik nije postavljao zahtjev za naknadu štete.

44. Iz nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka Nevena Ereša, dipl. ing. prometa od 27.11.2023. (list 143-148 spisa), te usmeno na ročištu dana 11.06.2024. sud je utvrdio da provedena analiza pokazuje da je tužitelj od dana 09.12.2015. godine raspolagao svom potrebnom opremom za obavljanje usluge podešavanje geometrije kotača teretnih vozila dok nije moguće zaključivati da li je tužitelj raspolagao stručnim osobljem za obavljanje usluge podešavanje geometrije kotača teretnih vozila.

45. Vještak pojašnjava kakao na temelju ovih računa dostavljenih od strane tužitelja nije mogao niti sa sigurnošću zaključiti da je tužitelj od dana 31.01.2006. imao svu potrebnu opremu i posebnu tehnologiju za obavljanje usluga geometrije kotača teretnih vozila ali da sama činjenica da je te 2006. nabavljen software za program teretnih vozila ukazivala bi i na zaključak da je tužitelj najvjerojatnije imao kompletnu opremu za obavljanje usluga podešavanja geometrije kotača teretnih vozila jer u protivnim najvjerojatnije ne bi nabavljao i software za takvu vrstu usluge. Iz kojeg razloga je kasnije 2015. nabavljen dio opreme koji se odnosi upravo na teretna vozila vještak ne može točno reći ali sigurno od 09.12.2015. je tužitelj raspolagao svom potrebnom opremom dok se ne može isključiti mogućnost niti da je tužitelj i od 31.01.2006. raspolagao svom potrebnom opremom za usluge podešavanja geometrije kotača teretnih vozila.

46. Nadalje, pojašnjava kako je za pružanje predmetne usluge potrebno imati sve tri potrebne komponente za program teretnih vozila, dakle 1. osnovnu jedinicu, 2. posebne dijelove za program teretnih vozila i 3. software za program teretnih vozila te

kako je iz prvog računa od 31.01.2006. vidljivo da je tužitelj imao 2 komponente, dakle osnovnu jedinicu i software za teretna vozila, a dok je iz računa 21.12.2015. vidljivo da je tužitelj nabavio i treću komponentu – posebne dijelove za program teretnih vozila kao i noviji software, a kako se sa razvojem tehnologije vozila razvija i nadograđuje opisani software. Proizlazi da iz analitička kartica dostavljene u prilogu podneska tužitelja od 25.01.2024. (list 184-185 spisa), iz stavke broj 15 razvidno da je tužitelj 2012. obavio uslugu podešavanja geometrije kotača za teretno vozilo pa onda je realno za očekivati da je tada imao svu potrebnu opremu za obavljanje takve usluge.

47. Sud je nalaz i mišljenje sudskog vještaka u cijelosti prihvatio s obzirom da je vještak objektivno, argumentirano i u skladu s pravila struke odgovorio na zadani mu zadatak te je argumentirano otklonio primjedbe i prigovore na nalaz i mišljenje i kao takvo je podobno ili dostatno da bi se na njemu mogle utvrditi bitne činjenice.

48. Slijedom navedenog sud je utvrdio sagledavajući provedene dokaze u njihovoj ukupnosti da je tužitelj nedvojbeno posjedovao uređaj za geometriju kotača od 09.12.2015., dakle prije nego je tuženik došao na zakazani termin (termin zakazan za 11.12.2015., no međutim zbog visine krana nije mogao ući u prostor, a sagledavajući provedene dokaze u njihovoj ukupnosti prema mišljenju ovoga suda dovodeći u vezu analitičku karticu dostavljene u prilogu podneska tužitelja od 25.01.2024. (list 184-185 spisa), stavka broj 15, iz koje je razvidno da je tužitelj 2012. obavio uslugu podešavanja geometrije kotača za teretno vozilo, dostavljene račune (list 172-178 spisa) iz kojih je razvidno da je tužitelj obavljao usluge geometrije kotača teretnih vozila na lokaciji Stenjevec drugim naručiteljima i prije i poslije sklapanja Okvirnog sporazuma kao i zaključak vještaka da postoje gore navedene činjenice koje ukazuju na zaključak da je tužitelj najvjerojatnije imao kompletnu opremu za obavljanje usluga podešavanja geometrije kotača teretnih vozila još 2006. odnosno sve te činjenice i utvrđenja predstavljaju osnovu za utvrđenje da postoji neposredno važna činjenica– da je tužitelj i prije sklapanja Okvirnog sporazuma, dalje u vrijeme svoje Izjave od 02.10.2015., Izjave od 23.10.2015. kao i u vrijeme dolaska naručitelja na uslugu geometrije kotača dan 24.11.2015. i 11.12.2015. posjedovao su potrebnu opremu i uređaj za pružanje usluge geometrije kotača.

49. Daljnje terećenje tužitelja na dokazivanje predmetne činjenice prema mišljenju ovoga suda predstavljao bi neostvariv standard dokazivanja.

50. Dakle, nije više na tužitelju teret dokaza da je imao svu potrebnu opremu za geometriju kotača na lokaciji u Stenjevcu već je u ovakvoj situaciji na tuženika prešao teret dokazivanja da tužitelj nije imao predmetnu opremu. Naime, moraju se dokazivati ne samo pozitivne nego i negativne činjenice ako su važne rješenje pravnog odnosa. Negativne činjenice mogu se dokazivati posrednim putem, dokazujući stanovite pozitivne činjenice, opstojnost kojih isključuju dotičnu negativnu činjenicu. Tako je tuženik mogao dokazati takvu činjenicu primjerice prigovorima iz izvršenja prijašnjeg poslovnog odnosa da takvu opremu tužitelj ne posjeduje ili čak prigovorima drugih naručitelja ili raskidima ugovora zbog navedenog razloga ili slično, ali tuženik takve dokaze nije predlagao. Iz provedenog dokaznog postupka (vještačenje, svjedoci) i iz dokumentacije u spisu (računi iz prijašnjeg odnosa sa tuženikom kao i računi sa drugim naručiteljima) proizlazi upravo suprotno, a to je da je tužitelj posjedovao predmetnu opremu za geometriju kotača kao i da posjedovanje takve opreme uopće nije prije bilo sporno. Tuženik je jedino naveo da ima saznanja iz prijašnjeg odnosa

da tužitelj takvu opremu ne posjeduje, a tako iznesena činjenica je neobrazložena pa time i nedokazana.

51. Slijedom navedenog tuženik je neosnovano raskinuo ugovor te posljedično tome tuženik je neopravdano i aktivirao zadužnicu te naplatio iznos od 4.816,48 eura.

52. Kao što je već rečeno po navodima tužitelja izmaklu korist čini dobit koju bi tužitelj ostvario u utuženom razdoblju da tuženik nije neosnovano raskinuo ugovor u iznosu od 48.164,84 eura.

53. Sukladno odredbama čl. 1046. i 1089. Zakona o obveznim odnosima, oštećenik ima pravo na naknadu obične štete koju čini umanjeње njegove imovine i izmaklu korist koju čini spriječeno povećanje oštećenikove imovine.

54. Iz utvrđenog činjeničnog stanja proizlazi da postoji osnov štete jer tužitelj nije ostvario dobitak koji je zasigurno očekivao, imajući u vidu i prijašnje poslovne odnose i uredno izvršenje prijašnjih ugovora, da će u roku 12 mjeseci s osnove sklopljenog predmetnog Okvirnog sporazuma ostvariti prihode da se ugovor konzumirao, a koju bi svakako prema redovitom tijeku stvari i prema činjeničnom stanju izvjesno ostvario da mu tuženik to svojim protupravnim ponašanjem to nije onemogućio. Sud je imao u vidu upravo i značajke Okvirnih sporazuma i njegove najznačajnije prednost, a to je sigurnost u realizaciji i u pogledu cijena, a i predviđenih količina. Sklopljeni okvirni sporazum upravo i daje sigurnost izvođaču u smislu sigurne realizacije usluga tijekom duljeg razdoblja te je tužitelj dokazao da bi prema redovitom tijeku stvari mogao osnovano očekivati dobitak posebno u pogledu izvjesnosti obavljanja poslovne djelatnosti u utuženom periodu.

55. Međutim nije dokazao visinu štete s osnova izmakle dobiti, odnosno dokazao ju je samo djelomično.

56. Naime, radi utvrđenja visine izmakle dobiti sud je proveo strojarsko vještačenje po vještaku Nevenu Erešu i financijsko vještačenje po vještaku Darku Prpiću.

57. Iz nalaza i mišljenja vještaka Ereša od 04.03.2026. proizlazi da zbog nedostatka predmetne poslovne dokumentacije koja je uništena u poplavi nije moguće izraditi traženo vještačenje.

58. Iz nalaza i mišljenja vještak Darka Prpića od 19.02.2026., Očitovanja od 22.04.2026. i usmeno na ročištu dana 06.10.2026. sud je utvrdio da iz dostavljene dokumentacije i raspoloživih podataka nije moguće na pouzdan i objektivan način utvrditi visinu izmakle dobiti osim iznosa od 1.666,61 eur koji bi tužitelj ostvario na preprodaji guma tuženiku, bez bilo kakvih drugih usluga.

59. Vještak je, unatoč izgorjeloj dokumentaciji, izračunao čistu razliku između ugovorenih cijena iz Troškovnika i nabavnih cijena guma (koje je izvukao iz preostalih kartica artikala na dan 1.1.2015.). Iz nalaza i mišljenja (Tablica 1 i 2) jasno proizlazi: Za određene tipove guma razlika je bila negativna (u minusu 15.744,96 kn / 2.089,66 EUR). Za druge tipove guma razlika je bila pozitivna (u plusu). Kada se to prebije,

vještak je utvrdio ukupnu neto razliku u cijeni (zaradu na gumama) u iznosu od 1.666,61 eur.

60. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka ocjenjujući ga jasnim, argumentiranim i izrađenim po pravilima struke na koji parnične stranke nakon očitovanja vještaka nisu imale primjedbi i prigovora.

61. Slijedom navedenog sud je ocijenio osnovanim iznos od 1.666,61 eur na ime izmakle dobiti, dok je neosnovanim ocijenio preostali tužbeni zahtjev na ime izgubljene dobiti.

62. Naime, ocjenjujući nalaz i mišljenje vještaka, sud je utvrdio da je ključni razlog nemogućnosti egzaktnog izračuna izgubljene dobiti nedostatak primarne financijske i knjigovodstvene dokumentacije tužitelja. Vještak je pozvao tužitelja da dostavi dodatnu dokumentaciju koja se odnosi na redovito poslovanje u 2014. i 2015. godini (knjigovodstvene kartice prihoda, troškova materijala, energije, amortizacije strojeva i dr.) kako bi se utvrdila uobičajena profitna marža. Tužitelj je dopisom očitovao da nije u mogućnosti dostaviti traženu dokumentaciju jer je dana 4. studenoga 2025. godine na lokaciji gdje su bili pohranjeni stari serveri i dokumentacija izbio veliki požar, u kojem je taj dio poslovne dokumentacije uništen. Slijedom navedenog, vještak u knjigovodstvenoj evidenciji tužitelja nije mogao izvršiti uvid u strukturu prihoda i rashoda od vulkanizerskih usluga za razdoblje redovnog poslovanja, pa stoga nije bilo moguće izračunati: Udio rashoda u prihodima od obavljanja predmetnih usluga, rashode u utuženom razdoblju koji bi pratili te prihode, visinu izgubljene dobiti ili zarade kao razlike ugovorenih prihoda i izračunatih rashoda.

63. Sud je razmotrio prijedlog tužitelja da vještak izračuna uobičajenu prosječnu procijenjenu dobit na bazi prosječnih marži u vulkanizerskoj djelatnosti, koristeći podatke iz financijskih izvještaja ili statističke podatke. Međutim, sud prihvata zaključak vještaka da takav izračun nije pravno ni stručno utemeljen. Vještak je jasno naveo da u javno dostupnim financijskim izvještajima poduzetnika djelatnosti nisu svedene na razinu pojedinačnih vrsta usluga i proizvoda, već na ukupne vrijednosti, zbog čega se opći podaci ne mogu usporediti s ugovorenim uslugama iz predmetnog Okvirnog sporazuma. Također, vještaku nije poznato prikupljanje i obrada statističkih podataka o uspješnosti i profitnim maržama u vulkanizerskoj djelatnosti koji bi se u ovom slučaju mogli iskoristiti kao vjerodostojan izvor podataka. Tužitelj je predložio i da se visina troškova procijeni kroz analizu plaća radnika (konkretno radnika Savića i Koseka) koji su trebali obavljati ugovorene vulkanizerske usluge. Iz dokumentacije proizlazi da je ukupni trošak plaća navedenih radnika isplaćenih u 2015. godini iznosio 182.744,52 kn.

64. Usporedbom tog iznosa s vrijednošću ugovorenih usluga po Okvirnom sporazumu (koja iznosi 48.860,00 kn bez PDV-a), sud je prihvatio zaključak vještaka da je ukupni trošak rada ovih radnika višestruko veći od ukupne vrijednosti ugovorenih usluga. Budući da vještak nema uvid u to što čini cjelokupne poslove tih radnika kod poslodavca, niti posjeduje stručna znanja za kvantificiranje varijabli o dinamici usluga (koliko vremena se usluge izvršavaju, koji broj izvršitelja ih stvarno radi i dr.), nemoguće je utvrditi koji bi prosječni dio radnog vremena i u kojem trošku plaća teretio isključivo izvršenje ugovora s tuženikom. Stoga se ni ovaj parametar ne može uzeti kao vjerodostojna podloga za izračun neto dobiti.

65. Iz provedenog financijskog vještačenja nedvojbeno proizlazi da se na temelju raspoložive i preostale dokumentacije visina izgubljene dobiti ne može izračunati niti u jednom iznosu, s obzirom na to da su stvarni povijesni troškovi poslovanja tužitelja ostali nepoznati zbog uništenja poslovnih knjiga u požaru.

66. Tužiteljevo pravo na izmaklu korist ne postoji samo po sebi činjenicom da je ugovor neosnovano raskinut. Pravo na naknadu štete moglo je trajati kroz vrijeme za koje je potpuno izvjesno da bi tužitelj s obzirom na prilike na tržištu mogao ostvariti dobiti, koja se ocjenjuje prema okolnostima u kojima je tužitelj poslovao te subjektivne i objektivne prilike koje su bile od značaja. Nije dovoljno samo to da je tuženik tužitelj onemogućio u obavljanju poslovne djelatnosti te da bi mu s tim prouzročio štetu s osnove izmakle koristi u visini teoretsko očekivanih prihoda poslovanja što je bio predmet vještačenja.

67. Pri ocjeni postojanja izmakle koristi uzima se u obzir dobitak koji se mogao osnovano očekivati prema redovnom tijeku stvari, a ne samo apstraktna mogućnost da bi tužitelj ostvario dobitak. Dakle, izmakla korist ne predstavlja bilo kakvu, apstraktnu ili hipotetsku dobit kojoj se tužitelj nadao ili koju je želio ostvariti. Naprotiv, izgubljena dobit mora biti izvjesna i konkretna, što znači da se njezino utvrđivanje mora temeljiti na egzaktnim pokazateljima poslovanja upravo onog subjekta koji je uslugu trebao pružiti, ovdje tužitelja, podvrgnutog konkretnim uvjetima tržišta u utuženom razdoblju.

68. U konkretnom slučaju, tužitelj u pogledu iznosa koji premašuje utvrđenu razliku u cijeni robe (guma) od 1.666,61 EUR, zahtijeva naknadu štete u paušalno postavljenom iznosu predlažući da se njegova izgubljena dobit izračuna primjenom općih statističkih podataka, prosječnih marži u vulkanizerskoj djelatnosti ili pak pukim uvidom u ukupne isplaćene bruto plaće radnika. Takav pristup tužitelja sud u potpunosti odbacuje kao pravno neodrživ.

69. Visina izgubljene dobiti kod pružanja usluga (konkretno, vulkanizerskih usluga iz Okvirnog sporazuma) ne može se utvrđivati mehaničkim prepisivanjem općih statističkih prosjeka s tržišta. Profitna marža je individualna kategorija svakog pojedinog poduzetnika i ovisi o nizu specifičnih i konkretnih faktora unutar njegovog vlastitog pogona: o stvarnom utrošku materijala i energije, stupnju amortizacije njegove specifične opreme, organizaciji rada, kao i o stvarnom, evidentiranom vremenu koje radnici utroše na izvršenje upravo te, ugovorene usluge. Da bi sud mogao usvojiti zahtjev za izgublenu dobit s naslova neizvršenih usluga, tužitelj je bio dužan dokazati vlastitu strukturu prihoda i rashoda u razdoblju redovnog poslovanja koje je prethodilo raskidu. Jedino bi se na temelju autentičnih knjigovodstvenih podataka samog tužitelja moglo utvrditi koliko bi tužitelja uistinu koštalo izvršenje ugovorenih usluga prema tuženiku, te kolika bi mu čista (neto) dobit preostala nakon odbitka svih pripadajućih troškova.

70. Budući da su tužitelju u požaru uništeni serveri i poslovne knjige za relevantne godine (2014. i 2015.), u postupku je ostala nepoznata i nedokazana stvarna ekonomska realnost tužiteljevog poslovanja. Dosuđivanje naknade štete na temelju pretpostavki, bez jasnog i egzaktnog utvrđenja troškova onoga tko je uslugu

pružao, dovelo bi do neosnovanog obogaćenja tužitelja, što je u suprotnosti s temeljnim načelima obveznog prava.

71. Slijedom navedenog, kako iz nalaza i mišljenja vještaka jasno proizlazi da se specifična visina izgubljene dobiti za usluge ne može utvrditi na razini konkretnog poslovanja tužitelja, tužbeni zahtjev je u tom dijelu ostao nedokazan.

72. Sud je razmotrio i eventualnu primjenu čl. 223. ZPP-a. Međutim ovaj sud smatra da u konkretnom slučaju nisu ispunjene pretpostavke za primjenu instituta slobodne ocjene u pogledu preostalog dijela tužbenog zahtjeva za izgubljenu dobit (iznad 1.666,61 eur). Prema mišljenju ovoga suda slobodna ocjena dokaza nije zakonsko sredstvo za nadomještanje potpune dokazne praznine niti oslobađa tužitelja tereta dokazivanja. Da bi sud primijenio ovaj članak u spisu moraju postojati barem minimalni polazni parametri na temelju kojih je moguće izvesti logičan zaključak o visini štete. Činjenica da je dokumentacija izgorjela predstavlja višu silu no procesni rizik nemogućnost dokazivanja visine štete i dalje ostaje isključivo na tužitelju. Tamo gdje sudski vještak izričito zaključi da zbog nedostatka podataka nikakav izračun niti procjena neto marže na uslugama nisu stručno mogući sud nema zakonsko ovlaštenje samostalno nagađati iznose. Svako dosuđivanje štete bez egzaktnih pokazatelja o troškovima onog tko je uslugu pružao predstavljalo bi arbitrarno nagađanje što je pravno nedopušteno. Osim toga sud je imao u vidu da se institut izmake koristi ne smije tumači apstraktno u vidu želja i nagađanja tužitelja već se izgubljena dobit mora temeljiti na izvjesnim i konkretnim pokazateljima poslovanja upravo onog subjekta koji je uslugu trebao pružiti. Zbog svega navedenog članka 223. ZPP-a u ovom slučaju ne može se primijeniti.

73. Stoga sud nije mogao utvrditi visinu štete odnosno pravilno utvrditi činjenično stanje, pa je o spornoj činjenici visine tužbenog zahtjeva odlučio primjenom pravila o teretu dokazivanja iz čl. 221.a Zakona o parničnom postupku ("Narodne Novine" br. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25; dalje u tekstu ZPP). Naime, pravilo o teretu dokazivanja obvezuje sud da uzme za nedokazanu onu tvrdnju za čiju istinitost stranka koja se na tu činjenicu poziva u svoju korist, nije bila u stanju pružiti sudu dovoljno adekvatnih dokaznih sredstava. Dužnost je stranaka u parnici iznijeti činjenice na kojima zasnivaju svoje zahtjeve i predložiti dokaze na kojima se te činjenice mogu utvrditi. Njihova je dužnost također iznijeti činjenice i predložiti dokazna sredstva prikladna za stjecanje uvjerenja suda u istinitost tvrdnji od kojih zavisi osnovanost i visina zahtjeva stranke. Ako stranka u tome ne uspije, sud će izvesti zaključak o nedokazanosti, odnosno o neistinitosti njene tvrdnje pa će njen zahtjev odbiti kao neosnovan.

74. U ovom predmetu tužitelj je bio dužan dokazati sve pretpostavke odgovornosti za štetu, a isti nije dokazao sve kumulativne potrebne pretpostavke odgovornosti tuženika za konkretnu štetu pa tako i njezinu visinu. S obzirom da tužitelj nije dokazao visinu štete u preostalom dijelu sud je odbio tužbeni zahtjev kao neosnovan

75. Slijedom svega navedenog, sud je utvrdio da je osnovan tuženi zahtjev s osnove protupravno naplaćene zadužnice u iznosu od 4.816,48 eura kao i za iznos od 1.666,61 eur s osnove izmake koristi, dok je neosnovan u preostalom dijelu s

osnove izmakle dobiti u iznosu od od 46.498,23 eura pa je odlučeno kao pod točkom I i II izreke presude.

76. Odluka suda o zahtjevu stranaka za naknadu troška parničnog postupka temelji se na odredbama čl. 154. st. 2., čl. 155. i 156. ZPP-a, i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" br. 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22, 126/22 i 138/23; dalje: OT).

77. Sukladno odredbi čl. 154. st. 2. ZPP-a omjer uspjeha u parnici ocjenjuje se vodeći računa i o uspjehu dokazivanja u pogledu osnovanosti zahtjeva.

78. Tužitelj je u pogledu osnovanosti zahtjeva uspio u cijelosti (100%) dok je u pogledu visine uspio u sporu s 12,23 %. Uzimajući u obzir i kvalitativni i kvantitativni kriterij, konačan uspjeh tužitelja predstavlja aritmetičku sredinu ova dva kriterija i iznosi 56,12%

79. Tužitelju je priznat kao potreban za vođenje postupka trošak zastupanja po odvjetniku, a trošak je odmjeran sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne Novine" broj: 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22, 126/22 i 138/23; dalje u tekstu: OT), i to: za sastav tužbe u iznosu od 1.000,00 eur (Tbr. 7/1 OT), za sastave podnesaka od 29.08.2017., 02.01.2024., 02.04.2026. i 01.06.2026. u iznosu od po 1.000,00 eur (Tbr 8/1 OT), za zastupanje na ročištima 19.09.2018., 30.04.2019., 10.09.2019., 26.11.2019., 11.06.2024. i 06.10.2026. u iznosu od po 1.000,00 eur (Tbr.9/1 OT), za zastupanje na ročištima 25.04.2018. i 09.06.2025. u iznosu od po 500,00 eur (Tbr.9/2 OT), za zastupanje na ročištu 21.01.2019. u iznosu od 100,00 eur (Tbr.9/5 OT), sve uvećano za 25% PDV-a što iznosi 3.025,00 eur, odnosno ukupno parničnih troškova u iznosu od 15.125,00 eur.

80. Kako je tužitelj u postupku uspio sa oko 56,12 %, u tom omjeru priznati parnični trošak iznosi 8.488,15 eur, uvećan za trošak vještačenja u iznosu od 1.700 eur, sveukupno 10.188,15 eur, slijedom čega je odlučeno kao u toč. III. izreke presude.

81. Slijedom navedenog, tužitelju prema omjeru uspjeha u sporu ne pripada trošak parničnog postupka u iznosu od 6.636,86 eur. Osim toga, ne pripada mu ni zatraženi iznos za sastave podnesaka od 25.11.2019., 28.04.2023. i 24.01.2024. u iznosu od po 1.000,00 eur uvećano za 25% PDV-a po Tbr 8/1 OT, jer navedeni podnesci nisu bili potrebni radi vođenja parnice u smislu odredbe čl. 155. st. 1. ZPP-a, dok podnesak od 24.04.2023. za koji je također zatražen trošak u istom iznosu, ne pileži spisu.

82. Nije mu priznat niti trošak zastupanja na ročištima 25.04.2018. i 09.06.2025. u zatraženom iznosu po Tbr.9/1 OT (preko dosuđenog u iznosu od 500,00 EUR do zatraženog u iznosu od 1.000,00 EUR uvećano za PDV od 25%) jer se na navedenim ročištima nije raspravljalo o glavnoj stvari. Naime, da bi se smatralo da se na ročištu raspravlja o glavnoj stvari potrebno je da stranka usmeno na ročištu iznese nove navode ili da obrazloži do tada iznesene navode, što je na navedenim ročištima izostalo, kao niti za zastupanje na ročištu 21.11.2019. preko dosuđenog od 100,00 EUR do zatraženog od 1.000,00 EUR, uvećano za PDV od 25%, jer je navedeno ročište odgođeno prije početka raspravljanja.

83. Slijedom navedenog, ukupni nepriznati trošak tužitelja iznosi 14.011,85 eur, slijedom čega je odlučeno kao u točki IV izreke.

U Zagrebu, 13. listopada 2026. godine

SUDAC:
Romina Markovinović.

Dokument je elektronički potpisan:
ROMINA MARKOVINOVIĆ

Vrijeme potpisivanja:
13-10-2026
07:53:56

DN:
C=HR
O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
2.5.4.97=#130D48523337333838313838373732
L=ZAGREB
S=MARKOVINOVIĆ
G=ROMINA
CN=ROMINA MARKOVINOVIĆ

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od osam dana od dana kada se smatra da joj je dostava presude obavljena (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), odnosno u roku od 15 dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), a podnosi se putem ovog suda u dva primjerka za sud i po jedan za svaku protivnu stranku.

Presuda u sporu male vrijednosti može se pobijati samo zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. st. 2. točke 1., 2., 4., 8., 9. i 11. ZPP i zbog pogrešne primjene materijalnog prava.

DNA:

1. tužitelju po punomoćniku uz nalog za pristojbu na presudu
2. tuženiku

Pisarnica:

3. kal. 30 dana

Broj zapisa: **9-3088e-83c7b**

Kontrolni broj: **0729b-06308-baaab**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=ROMINA MARKOVINOVIĆ, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.